

สัญญาณเตือนตาย

เล่ม 3

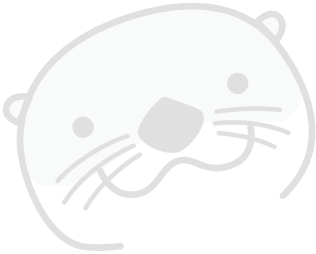
โจวเฮ่าฮุย

周浩暉

เขียน

ภวิชัยพร

แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
ไทยอมรินทร์กรุ๊ป

สารบัญ

1	.....	บทที่หนึ่ง	เรื่องราวในอดีตที่เพิ่งปรากฏ
26	.....	บทที่สอง	คดีฆาตกรรม "หนึ่งจุดหนึ่งสอง"
75	.....	บทที่สาม	คลื่นลมก่อตัวอีกครั้ง
94	.....	บทที่สี่	ฆาตกรรมในห้องลับ
123	.....	บทที่ห้า	ตรวจสอบที่เกิดเหตุ
149	.....	บทที่หก	โฝมร่างคน
179	.....	บทที่เจ็ด	ความจริงของคดีฆาตกรรม
207	.....	บทที่แปด	การตายของห่านเฮ้า
229	.....	บทที่เก้า	การนัดหมายระหว่างเลื้อและหมาป่า
249	.....	บทที่สิบ	ภาพวาดผู้ต้องสงสัย
289	.....	บทที่สิบเอ็ด	ลูกตายพ่อปรากฏตัว
319	.....	บทที่สิบสอง	ถกดอกเบญจมาศ
355	.....	บทที่สิบสาม	ของขวัญจากคนตาย
377	.....	บทที่สิบสี่	ชะตาลิขิต
404	.....	บทส่งท้าย	

คำนำสำนักพิมพ์

ก้าวเข้าสู่เล่มที่สามของ *สัญญาณเตือนตาย* อาชญาวิทยาที่ตื่นเต้นเร้าใจ ในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้ เมื่อเรื่องราวที่มีสืบสวนคดีพิเศษต้องเผชิญไม่ได้ มีเพียงแค่คดีจากฆาตกรต่อเนื่อง Eumenides หากแต่ยังมีคดีฆาตกรรมอันแสนสะเทือนขวัญ การฆาตกรรมในห้องลับ และอดีตตำรวจผู้กลายเป็นคนทรยศ รวมทั้งตัวตนของ Eumenides ที่แม่ฝ่ายตำรวจที่มีสืบสวนคดีพิเศษจะรู้ตัวตนจริงๆ ของเขาแล้ว แต่แน่ใจแล้วหรือว่า Eumenides ที่ทุกคนรู้จักนั้นจะใช่ตัวจริง?

คดีอันแสนซับซ้อนซ่อนเงื่อน และแตกแขนงต่อเนื่อง พัวพันเกาะเกี่ยวไปอีกหลายคดีเหล่านี้จะดำเนินไปในทิศทางใด ขอเชิญทุกท่านร่วมไขคดีไปพร้อมกันได้แล้ว ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2563

บทที่หนึ่ง

เรื่องราวในอดีตที่เพิ่งปรากฏ

วันที่ 2 พฤศจิกายน เวลา 00.13 น. ตรอกบาร์ถนน
ตวงหลิน

สำหรับสถานที่เพื่อความบันเทิงอย่างบาร์นั้น ในเวลานี้ถือเป็นช่วงที่
อีกทีก็ครั้งครั้นที่สุดของชีวิตยามราตรี ชายหญิงมากหน้าหลายตาเดิน
สวนกันขวักไขว่อยู่ใต้แสงไฟนีออนพร่าพราย ท่าทางของพวกเขามัวเมา
ตั้งท้องฟ้าในยามค่ำคืน

มีเพียงบาร์เฮยหมั่วลี่ที่ตั้งอยู่สุดตรอกเท่านั้นที่มีบรรยากาศแตกต่าง
ออกไป สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในมุม บ้ายร้านถูกอำพรางไว้อย่างน่าแปลกใจ
ประตูใหญ่ก็ปิดสนิท ราวกับต้องการกันคนให้ให้ออกห่างไปไกลเป็นพันลี้
ดังนั้นการที่ประตูของบาร์จะถูกเฝ้าเฝยจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจแม้แต
นิต บางครั้งมีนักดื่มสองสามคนเดินผ่านมา เห็นภาพบรรยากาศเช่นนี้เข้า
ก็พากันจากไปโดยไม่รั้งรอ เพื่อมองหาสถานที่ที่คึกคักยิ่งกว่า

แต่กลับมีรถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่ตรงประตูทางเข้าของบาร์เฮยหมั่วลี่
หลังจากชายหนึ่งหญิงหนึ่งลงมาจากรถแล้วก็ตรงดิ่งไปยังประตูใหญ่ของบาร์
คล้ายกับว่าได้ปักหมุดสถานที่แห่งนี้มาก่อนแล้ว เมื่อทั้งสองคนเดินเข้ามา
ใกล้ ประตูบาร์ก็เปิดออกพอดิบพอดี ที่แท้ได้ชายคาประตูติดตั้งกล็อง
วงจระปิดเอาไว้ก่อนแล้ว ผู้ควบคุมที่อยู่ในห้องไม่จำเป็นต้องเดินออกมา
ก็สามารถสังเกตสภาพการณ์ที่อยู่รอบ ๆ บาร์ได้

ชายหญิงสองคนนั้นเดินเข้ามาในบาร์ก็พบว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งท่าทางเหมือนหัวหน้าคนงานยืนรอพวกเขาอยู่

“ทั้งสองท่านคือผู้การล้นจากกองสืบสวนอาชญากรรมและอาจารย์มู่เจี้ยนอวี่นจากวิทยาลัยตำรวจไซ่ไห่หม่ครับ” ชายหนุ่มค้อมตัวลงเล็กน้อยสอบถามด้วยความเคารพ

ชายหนุ่มด้านหน้าพยักหน้า รูปร่างของเขาสูงปานกลาง ใบหน้าเหลี่ยมผมหงอกตาบวม คิ้วเข้มดกดำ ดวงตาไม่ใหญ่นักแต่กลับเป็นสีนิล มีพลัง คนคนนี้ก็คือนักสืบระดับการกองสืบสวนอาชญากรรมคนใหม่ของการบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล หลัวเฟย เมื่อวานช่วงพลบค่ำ ขณะที่เขากำลังสืบหาที่อยู่ของติงเคอก็คิดอยากจะทำตามเข้าไปใกล้สถานการณ์บางอย่างจากหวงเจี้ยหยวนเสียหน่อย ไม่คิดว่าตอนนั้นหวงเจี้ยหยวนกำลังนอนหลับ ตอนที่ฝ่ายหลังตื่นขึ้นมาเป็นเวลากลางดึกแล้ว เขารีบโทร.กลับมาหาหลัวเฟยทันที รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการสอบถามรายละเอียดของสองคดีที่เกี่ยวข้องกับการซ่อนตัวของติงเคอ หวงเจี้ยหยวนจึงนัดหลัวเฟยให้มาเจอกันในบาร์เฮยหมั่วลี่ตอนดึกตื่นเที่ยงคืนเช่นนี้

หลัวเฟยไม่คิดว่าบาร์เหล่านี้จะเป็นสถานที่เหมาะสมในการพูดคุยเรื่องคดีความ อีกทั้งเวลานัดหมายก็ไม่สะดวกอย่างมาก แต่ว่าหวงเจี้ยหยวนไม่ได้เป็นคนในวงการตำรวจแล้ว ฝ่ายตำรวจย่อมไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรกับอีกฝ่ายอีกต่อไป แถมก่อนหน้านี้เพื่อร่วมรับมือกับการลงมือของ Eumenides ยังทำให้ลูกชายคนเดียวของหวงเจี้ยหยวนต้องตกอยู่ในอันตรายคิดมาถึงจุดนี้ ในใจของหลัวเฟยก็รู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย เขาหวังว่าการกระทำนับแต่นี้ไปจะรวบรวมคนนอกให้ได้น้อยที่สุดจึงจะดี

จากนั้นหลัวเฟยจึงโทรศัพท์หา มู่เจี้ยนอวี่น ถามเธอว่ายินดีจะเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้หรือไม่ เดิมทีมู่เจี้ยนอวี่นนอนหลับไปแล้ว แต่เธอก็ยังตอบรับอย่างรวดเร็ว ดังนั้นหลัวเฟยจึงขับรถไปรับอาจารย์สาว ทั้งสองคนเดินทางมายังบาร์เฮยหมั่วลี่ที่ตั้งอยู่บนถนนตงหลินพร้อมกัน

“ทั้งสองท่านเชิญตามผมมา” ชายหนุ่มหัวหน้าคนงานในเวลานี้ขยับตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยทำท่าทาง “ประธานหวงกำลังรอพวกคุณอยู่ด้านบน”

คำว่า ‘ด้านบน’ หมายถึงห้องหุหุราแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสองของบาร์ หลังจากหัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นได้พากันเดินเข้ามาในห้องแล้ว ชายวัยกลางคนอ้วนท้วนคนหนึ่งก็ลุกขึ้นมาจากโซฟา ทักทายปราศรัยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ “พวกคุณมากันแล้วหรือ”

หัวเปียพยักหน้าเป็นการทักทาย ขณะเดียวกันเขาก็ใช้สายตาประหลาดใจมองประเมินสิ่งที่ตั้งเรียงรายอยู่ในห้องนี้ด้วย ถ้าจะพูดว่านี่คือห้องหนึ่งในบาร์ ก็รู้สึกพูดว่า ‘ศูนย์ควบคุม’ น่าจะแม่นยำมากกว่า เพราะบนผนังด้านหน้าของห้องมีจอมอนิเตอร์แวนเอาไว้จนเต็ม ภาพเหตุการณ์ในทุกซอกมุมทั้งนอกและในบาร์ล้วนสามารถส่งผ่านกล้องมายังที่แห่งนี้ได้ตลอดเวลา แม้แต่ห้องน้ำก็ยังไมเว้น

“ฉันว่านะประธานหวง มาตรการรักษาความปลอดภัยของคุณที่นี่ดูออกจะแน่นหนาเกินไปหน่อยหรือเปล่า” เห็นได้ชัดว่ามู่เจี้ยนอวี่นเองก็เพิ่งเคยเห็นสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกัน เธอใช้มือชี้ไปยังหน้าจอที่ปรากฏภาพห้องน้ำ พูดค่อนข้างจริงจัง “การละเมิดความเป็นส่วนตัวอย่างร้ายแรงแบบนี้เป็นการกระทำผิดกฎหมายนะคะ”

“บาร์แห่งนี้ของผมเป็นระบบสมาชิก ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกล้วนผ่านการกรอกหนังสือคำร้องมาแล้ว ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ในหนังสือคำร้องมีระบุเอาไว้ชัดเจน พื้นที่นี้ปกปิดเป็นความลับ แต่ในพื้นที่แห่งนี้ ระหว่างสมาชิกไม่จำเป็นต้องปกปิดความเป็นส่วนตัวใดๆ เพราะคนที่มาที่นี่ต้องการเสพสุขไปกับการระบายและปลดปล่อยอย่างถึงขีดสุด” หวงเจี้ยหยวนอธิบายง่าย ๆ สองสามประโยค จากนั้นก็พูดกับหัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นว่า “พวกคุณนั่งลงก่อนเถอะ วันนี้มีเวลาค่อนข้างเหลือเพื่อพวกเราค่อย ๆ คุยกันไปได้”

โซฟาในห้องอยู่ตรงข้ามกับจอมอนิเตอร์ที่ติดเต็มผนังพอดี หัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นนั่งอยู่ตรงนั้น ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในบาร์ล้วนอยู่ในสายตาของพวกเขา รวากับว่ากำลังดูภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นในเวลาจริงเรื่องหนึ่ง

“พวกคุณอยากดื่มอะไรหน่อยไหม” หวงเจี้ยหยวนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ถามขึ้น “ที่บาร์ของผมมีเหล้าทุกชนิด”

หลัวเพยโบกมือ “อย่าดีกว่า พวกเราออกมาครั้งนี้ด้วยเรื่องงาน เอา
ซาให้เราสักสองแก้วก็พอ”

หวงเจี๋ยหย่วนกั๊กมือเรียกชายหนุ่มหัวหน้าคนงาน “เลือกซาเขียว
ที่ดีที่สุดมาซงกาหนึ่ง” ชายหนุ่มรับคำและออกไป แต่การกระทำของเข
าก็ยังคงแสดงให้เห็นผ่านทางจอมอนิเตอร์ หลัวเพยสายหัวอย่าง
อดไม่อยู่ พุดเล่นว่า “ต่อให้เป็นชาติแคไหน พวกเราก็ไม่กล้าดื่มเยอะ
คุณคงไม่คิดจะให้เราเข้าห้องน้ำต่อหน้าคุณหรอกนะ”

หวงเจี๋ยหย่วนหัวเราะ “เหะๆ” หนึ่งที่ “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก...ชั้น
สองมีห้องน้ำฝ้ายในของบาร์อยู่ ที่นั่นไม่มีกล้องวงจรปิด”

“อ้อ” หลัวเพยทำท่าทางเหมือนยกภูเขาออกจากอก “ถ้าอย่างนั้น
ก็ดี ถ้าอย่างนั้นก็ดี...”

ม่เจี๋ยนอวินมองหลัวเพยด้วยรอยยิ้ม ห้องน้ำฝ้ายในอยู่ข้างห้องนี้
ขนาดเมื่อครู่ตัวเธอเองยังสังเกตเห็น หลัวเพยยังไม่มีทางมองไม่เห็นแน่นอน
ท่าทางของเขาในตอนนี เห็นได้ชัดว่ากำลังหยอกหวงเจี๋ยหย่วน

“เมื่อตอนบ่ายประธานหวงนอนที่นี้เธอ” เวลานี้หลัวเพยเปลี่ยน
หัวข้อสนทนาอีกครั้ง สายตาของเขามองไปยังเตียงเดี่ยวหนึ่งหลังที่อยู่ใน
มุมผนังด้านข้าง ลักษณะที่ผ้าห่มบาง ๆ บนเตียงเล็กออกมอมแล้วเหมือน
เพิ่งมีคนนอนลงไปเมื่อไม่นานมานี้

หวงเจี๋ยหย่วนพยักหน้า ขณะเดียวกันก็เปิดปากพูด “พวกคุณ
อย่าเรียกผมว่าประธานหวงเลย ฟังแปรงหูพิกล เรียกผมว่า ‘เหล่าหวง’
เหมือนเดิมดีกว่า ฟังแล้วค่อยสบายหูหน่อย”

หลัวเพยส่งเสียง “อืม” หนึ่งครั้ง พลันพูดอีกว่า “การแสดงของที่นี่
ต้องยอดเยี่ยมมากเลยสินะครับ”

หวงเจี๋ยหย่วนและม่เจี๋ยนอวินล้วนมองไปที่หลัวเพย คล้ายว่าต่อ
คำพูดไม่ถูก หลัวเพยเองก็รู้สึกว่ตัวเองกระโดดข้ามหัวข้อเร็วเกินไปหน่อย
จึงอธิบายเสริมถึงตรรกะความคิดตรงกลางที่หายไป “คุณเริ่มนอนเฝ้าอยู่
ที่นี่ตั้งแต่ช่วงบ่าย สังเกตการณ์ทุกมุมในบาร์จากจอภาพ ไม่ทราบว่าเป็น
เพราะการแสดงแบบไหนกันแน่ที่ทำให้คุณให้ความสำคัญถึงขนาดนี้”

ไต่ยีนหัวเพยพูดแบบนี้มีเจี้ยนอวีนเองก็คิดขึ้นมาได้ เอย้ายสายตาไปมองหวงเจี้ยหย่วน ในใจมีความสงสัยอยู่มาก สถานที่แบบบาร์เหล่านี้บ่อยครั้งนักที่เธอจะมาเกี่ยวพันด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ว่าจะเป็นชื่อร้านหรือบรรยากาศการตกแต่งล้วนเต็มไปด้วยความลึกลับ ‘การแสดง’ ของที่นี่ก็คงต้องไม่ธรรมดาอย่างมากแน่นอนใช่หรือไม่

หวงเจี้ยหย่วนสบสายตาของหัวเพยและมีเจี้ยนอวีนตรงๆ “วันนี้ที่ผมนัดพวกคุณมา ก็เพราะต้องการเชิญให้ชมการแสดงนี้ด้วยกัน” เขาพูดเรียบๆ

หัวเพยและมีเจี้ยนอวีนสบตากันหนึ่งครั้ง รู้สึกแปลกใจอยู่ไม่มากนักน้อย พวกเขาามาเพื่อสืบสวนคดีความ ทำไมหวงเจี้ยหย่วนกลับพูดว่าให้มา ‘ชมการแสดง’ อีกทั้งคำพูดของอีกฝ่ายก็ยังเป็นธรรมชาติถึงเพียงนี้ราวกับว่าเป็นคำพูดที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันอย่างโรยารายนั้น

มีเจี้ยนอวีนขมวดคิ้ว อยากจะเอ่ยปากถามอะไรบางอย่าง แต่หัวเพยกลับใช้สายตาห้ามเอาไว้ ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกผลักออก ชายหนุ่มคนก่อนหน้านี้ยกถาดน้ำชาเดินเข้ามา ในห้องจึงไม่มีเสียงคนพูดไปชั่วขณะ หวงเจี้ยหย่วนรอนชายหนุ่มวางถาดน้ำชาลง รินชาให้ทุกคนเรียบร้อยแล้วจึงพูดสั่งความ “ใกล้ได้เวลาแล้ว แกล้งไปบอกข้างล่างให้เตรียมเปิดประตูร้านเถอะ ฉันไม่เรียกแกก็ไม่ต้องเข้ามา”

ชายหนุ่มตอบรับหนึ่งคำก็ถอยออกไปจากห้อง ดึงประตูปิดลงให้ด้วย ดังนั้นในห้องแห่งนี้จึงกลายเป็นโลกใบเล็กที่ทั้งโดดเดี่ยวและทั้งลึกลับแห่งหนึ่ง แต่ผู้ที่อยู่ในโลกใบเล็กแห่งนี้กลับสามารถมองเห็นภาพทั้งหมดที่อยู่ในบาร์ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

หวงเจี้ยหย่วนหยิบถ้วยชาที่อยู่ด้านหน้าตัวเองขึ้นมาเป่าเบาๆ หนึ่งครั้ง จากนั้นก็ละเลียดชิมรสชาติของชา

“ชาติ” ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ชมออกมาหนึ่งประโยค ขณะเดียวกันก็แนะนำแขกสองคน “นี่คือชาหวงซานเหมาฟงที่เก็บตั้งแต่ต้นฤดูใบไม้ผลิของปีนี้ พวกคุณเองก็ลองชิมดูสิ”

เจ้าบ้านมีน้ำใจขนาดนี้ หัวเพยจึงยกถ้วยชาขึ้นมาดื่มหนึ่งอีก เขา

อีกครั้ง พุดเหมือนสรูปออกมาว่า “ให้ฉันไปอยู่ในสถานการณ์ตอนนั้น ฉันก็ไม่รู้จริงๆว่าจะเลือกยังไง เอาละ ผู้การหลว คุณอย่าทำให้พวกเราอี๊ดอัดอีกเลย บอกหน่อยเถอะค่ะว่าคุณวิเคราะห์ยังไงกันแน่กับเรื่องนี้”

หลวเพยหรือตา ทำทางเช่นนี้ปกติกแล้วหมายความว่าเขากำลังตกอยู่ในสภาวะรวบรวมความคิดอย่างหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาถอนหายใจเบาๆ หนึ่งครั้งพุดว่า “เลือกไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ ดังนั้นดิ้งเคอจึงไม่ได้เลือกทั้งสองทาง ที่เขาเลือกก็คือ...หลิกหนี”

ประโยคเดียวปลุกให้คนตื่นจากฝัน มู่เจี้ยนอวีนและหวงเจี้ยหยวนเผยสีหน้าของคนที่เข้าใจในฉบับปล้นออกมาพร้อมกัน

“เป็นอย่างนี้เอง...ดิ้งเคอลาออกจากตำแหน่งไม่ใช่เพราะตดขัดเรื่องคดีปล้น แต่เป็นเพราะเขาไม่สามารถเลือกทางใดทางหนึ่งระหว่างกฎหมายกับความรู้สึกได้ ดังนั้นเขาถึงได้เลือกออกจากวงการตำรวจไป แบบนี้ไม่ผิดต่อจิตสำนึกของตัวเอง และยังสามารถปกป้องชีวิตการทำงานของตัวเองได้ ไม่ทิ้งจุดต่างพร้อมที่ผิดต่ออาชีพของตัวเองเอาไว้” มู่เจี้ยนอวีนพุดพลางส่ายหัว รวากับรู้สึกเฉยตายกับจุดจบเช่นนี้มาก

และในเวลานี้คนที่ได้รับกรรมเจมตีทางอากรรมมากที่สุดก็คือหวงเจี้ยหยวนอย่างไม่ต้องสงสัย ในเวลาสั้นๆแค่ไม่กี่สัปดาห์ เขาไม่เพียงได้รู้ความลับทั้งหมดของคดีปล้นทรัพย์เมื่อสิบแปดปีก่อนอย่างทะลุปรุโปร่ง แต่ยังได้รู้สาเหตุแท้จริงที่ดิ้งเคอลาออกไปซ่อนตัวเป็นครั้งแรกอีกด้วย ในใจเขาผิดหวังเล็กน้อย และยังปวดร้าวไปด้วยความระทมทุกข์ หากไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ ตัวเองก็คงยังได้ทำงานอยู่ภายใต้การชี้นำของดิ้งเคอ แล้ววงการตำรวจเมืองมณฑลหลังจากนั้นจะยังเกิดเรื่องราวเลวร้ายมากมายแบบนั้นอีกหรือเปล่า แล้วตนเองจะต้องมาเจอกับเรื่องน่าอัปยศในหน้าที่การงานที่จำฝังใจอย่างเมื่อสิบปีก่อนได้อย่างไร

สำหรับดิ้งเคอแล้ว นั่นคือทางเลือกที่มีอาจตัดสินใจได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าเขาจะเลือกทางไหน ก็ล้วนสร้างเงามืดที่ยากจะลบเลือนให้กับชีวิตการเป็นตำรวจอาชญากรรมในวันข้างหน้า ดังนั้นการที่เขาเลือกหลิกหนีก็ไม่มีจุดไหนให้วิจารณ์ได้ ทว่าดิ้งเคอสบายตัวไปแล้ว แต่ตนเองกลับถูก

ปิดหูปิดตา แกรับความกดดันเพียงลำพังมาลิบกว่าปี หรือเขาไม่เคยคิดเลยว่าคุณต้องถูกความกดดันกดทับจนพังหลายไปด้วย

ในใจของหวงเจี๋ยหยวนพลุ่งพล่าน ไม่อาจควบคุมได้ เขายกถ้วยชาขึ้นมาอีกครั้ง ต้มเข้าไปอีกใหญ่ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะต้มผิดวิธีหรือว่าเป็นเพราะอารมณ์ที่ผิดปกติ ชาเขียวที่เดิมทีรสชาติหอมสดชื่นชุ่มคอ มาคราวนี้กลับกลายเป็นขมเผื่อนผิดปกติ

มู่เจี๋ยนอวีนสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของหวงเจี๋ยหยวน เธอยื่นมือออกไปรับถ้วยชาจากอีกฝ่าย “ชาถ้วยนี้เย็นแล้ว ต้องเติมน้ำร้อนเพิ่มอีกหน่อยถึงจะดี”

น้ำร้อนถูกเทลงไปถ้วยชา หลังจากนั้นกลิ่นหอมสดชื่นก็ล่องกระจายออกมา ใจของหวงเจี๋ยหยวนรู้สึกอบอุ่นขึ้น

“ความจริงแบบนี้ทำให้คนรู้สึกจิตใจอย่างแท้จริง” หลัวเฟยเองก็กำลังตกอยู่ในอารมณ์ปลงอนิจจังเช่นกัน เขาเป็นฝ่ายผลักดันตัวเองไปด้านหน้ามู่เจี๋ยนอวีน “ช่วยเติมน้ำร้อนเพิ่มให้ผมหน่อยเถอะ”

มือขวาของมู่เจี๋ยนอวีนจับหูของกาน้ำร้อนส่วนมือซ้ายประคองข้อมือขวา ภายใต้อันแสงไฟอันมืดสลัวในห้อง ยิ่งขับให้มือทั้งสองข้างนั้นขาวเนียนละเอียดยิ่งขึ้น สมมติของเธอจดจ่อขณะที่รินชา และด้วยท่าทางจริงจังละเอียดลออเช่นนี้ หลัวเฟยจึงรู้สึกชาถ้วยนี้จะต้องสดชื่นหวานหอมอย่างแน่นอน

หลังจากที่หวงเจี๋ยหยวนและหลัวเฟยยกถ้วยชาขึ้นมาดื่มไล่เลี่ยกันในห้องก็เกิดบรรยากาศเงียบสงบขึ้นมาชั่วคราว ทั้งสามคนต่างจิบน้ำชาในถ้วยของตนเอง เหมือนว่าต่างก็กำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ และสุดท้ายความสงบนี้ก็ถูกหลัวเฟยทำลายลงเป็นคนแรก

“หลายครั้งที่ชีวิตของคนเราล้วนเป็นเช่นนี้” เขาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แวดตาเลื่อนลอย “หลังจากสถานการณ์บางอย่างได้เกิดขึ้นแล้ว ต่อให้คุณจะพยายามอีกมากแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์ ที่คุณสามารถทำได้ มีเพียงลดระดับความเจ็บปวดให้เหลือน้อยที่สุดเท่านั้น แต่คนนอกไม่อาจเข้าใจได้ พวกเขาเห็นคุณเลือกทางที่ย่ำแย่ จึงตำหนิ ผิดหวัง แต่กลับไม่รู้ว่าจะทางเลือก

เช่นนี้ถือว่าเป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว”

คำพูดประโยคนี้ของหลัวเฟยแฝงไปด้วยการสั่งสอน หวงเจี๋ยหยวนที่ผ่านชีวิตมาโชกโชกยอมฟังเข้าใจแน่นอน เขายิ้มขึ้น ๆ กล่าวว่า “ใช่แล้ว ผมไม่ควรตำหนิในสิ่งที่ติงเคอเลือก หากผมเปลี่ยนไปอยู่ในตำแหน่งเดียวกับเขาก็คงไม่สามารถเลือกสิ่งที่ดีไปกว่านี้ได้ ก็เหมือนที่คุณพูด สถานการณ์ในเวลานั้นไม่อาจกู้คืนมาได้แล้ว”

“หากจะต้องมีคนรับผิดชอบสถานการณ์เช่นนี้ คนคนนั้นควรต้องเป็นหยวนจื่อปังถึงจะถูก ตอนที่เขาก่อคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เขาก็ได้ผลักติงเคอให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากทั้งสองอย่างแล้ว” ขณะที่พูด มู่เจี๋ยนอวินแฝงไปด้วยอารมณ์โกรธเคือง

หลัวเฟยหันหน้ามองมู่เจี๋ยนอวิน นัยน์ตาดำมืดเปล่งประกาย ฝ่ายหลังยักไหล่ “ทำไมเหวอ คุณมีอะไรก็พูดมาตรง ๆ เถอะ”

“ตกลง” หลัวเฟยเองก็ไม่ลังเลอีก พูดตรงไม่อ้อมค้อม “คุณคิดว่าจะคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เป็นสาเหตุหลักที่ชักนำให้ติงเคอลาออกไปซ่อนตัว แต่คุณได้คิดหรือไม่ว่า ขณะที่หยวนจื่อปังก่อคดีปล้นทรัพย์ บางที่เขาเองก็อาจตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกจนต้องจำใจเลือก”

มู่เจี๋ยนอวินอึ้งงัน จากนั้นเธอก็ส่ายหัว “คุณตำราจหลัว ถ้าคุณพูดอย่างนี้ การเลือกของทุกคนก็อาจจะจำใจ ถูกบังคับได้ทั้งนั้น พวกเราจะต้องเห็นใจและเข้าใจทุกคนด้วยหรือเปล่า”

ดวงตาของหลัวเฟยหริ่งอีกครั้ง

“มันมักจะต้องมีจุดเริ่มต้นเสมอ” เขาพูดแผ่วเบา “จุดเริ่มต้นแรกเริ่มสุด เพียงแต่พวกเรายังไม่เห็นทุกด้านของจุดนั้นชั่วคราวเท่านั้น”

“คุณหมายถึงคติชิงตัวประกัน ‘หนึ่งสามศูนย์’” หวงเจี๋ยหยวนถามกลับหนึ่งประโยค ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดเจี๊ยบ ๆ เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง

มู่เจี๋ยนอวินเองก็เข้าใจความหมายของหลัวเฟย เพราะหลังจากคดี ‘หนึ่งสามศูนย์’ หยวนจื่อปังก็เริ่มสนิทสนมกับแม่ลูกเหวินเจิงอวี๋ สุดท้ายจึงลงมือก่อคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เพื่อช่วยบ้านเหวินทวงคืนความยุติธรรม

ดังนั้นหากคิดจะสืบหาจุดที่เป็นมูลเหตุในการกระทำของหยวนจื่อปิง เห็นได้ชัดว่าจุดนั้นคือวันที่ 31 มกราคม ปี 1984

“บางทีพวกเราควรจะต้องพิจารณากันให้ถี่จริง ๆ แล้วว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรกันแน่ถึงทำให้หยวนจื่อปิงยิงเหวินหงปิง” หวงเจี๋ยหยวนโยนปัญหาที่ตัวเองขบคิดออกมา หวังว่าจะได้รับการแก้ปัญหาจากทุกคน “ดูจากการกระทำช่วงหลังของเขา ความเป็นห่วงเป็นใยที่เขามีต่อเมียและลูกของเหวินหงปิงมากเกินกว่าขอบเขตปกติแล้ว”

หลัวเฟยพยักหน้ายอมรับความเห็นในข้อนี้ทันที พูดยากุมมองของตำรวจ การเกิดความเห็นใจต่อผู้ต้องหาถือเป็นเรื่องปกติ และถึงขั้นที่ให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้ต้องหาที่ถือเป็นสถานการณ์ที่เห็นได้บ่อย แต่สำหรับการกระทำเช่นนี้ของหยวนจื่อปิงที่ยอมทำผิดกฎหมายโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด นี่ถือว่าขัดต่อหลักเหตุผลทั่วไป

“การกระทำเช่นนี้ของเขา กลับเหมือนว่ากำลังใช้หนี้คืนอย่างไรอย่างนั้น” มู่เจี๋ยนอวินพยายามให้คำวิเคราะห์ในมุมมองทางจิตวิทยา “เมื่อมองเช่นนี้ เหมือนว่าหยวนจื่อปิงจะมีความรู้สึกผิดอย่างลึกลับต่อบ้านเหวิน”

ประกายในดวงตาของหลัวเฟยวาวขึ้นมา เขาทามต่อไปอีกชั้น “แล้วเขากำลังรู้สึกผิดเรื่องอะไร”

ตำรวจคนหนึ่งยิงผู้ต้องหาที่มีตระเบิดติดตัวแล้วจี้ตัวประกันเอาไว้จนเสียชีวิต ต่อให้โทษของคนคนนี้อาจจะอภัยได้ แต่ก็คงไม่ถึงขั้นที่ทำให้ตำรวจรู้สึกผิดหรอกมัง

ดังนั้นจะต้องมีความลับอย่างอื่นที่รบกวนความรู้สึกของตำรวจคนนี้อยู่แน่นอน

เมื่อเผชิญกับคำถามของหลัวเฟย มู่เจี๋ยนอวินกลับทำได้เพียงแคให้คำตอบที่คลุมเครือเท่านั้น “สถานการณ์ที่แน่นอนนั้นเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันกล้ายืนยันว่า เรื่องนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับการที่หยวนจื่อปิงยิงเหวินหงปิง ความเป็นไปได้ที่มากที่สุดก็คือ ในที่เกิดเหตุมีอุบัติเหตุบางอย่างเกิดขึ้น และอุบัติเหตุที่สาเหตุก็มาจากความผิดพลาดของหยวนจื่อปิง”

“ถูกต้อง” หวงเจี๋ยหยวนพูดเสริมขึ้น “ผมเองก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน”

ดวงตาของหลัวเฟยค่อยๆ เคลื่อนไหว และประกายแสงในดวงตาของเขาก็สว่างมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนว่าในนั้นมีอารมณ์ตื่นเต้นแฝงอยู่ และไหลทะลักออกมา

“คุณคิดอะไรออกอีกล่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสังเกตคำพูดและท่าทาง และก็เพราะเธอมีนิสัยใจร้อน จึงมักอดไม่อยู่ที่จะเร่งเร้าอีกฝ่าย

“ถ้าหากเป็นอย่างที่พวกคุณวิเคราะห์จริง” แนวสายตาของหลัวเฟยกวาดไล่ไปที่ใบหน้าของทั้งสองคน เขาพูดโดยใช้น้ำเสียงที่จริงจังสะกดความรู้สึกเอาไว้ “อย่างนั้นพวกเราอีกหนึ่งเส้นทางที่จะใช้โจมตียูเมนิตีสได้ เป็นเส้นทางที่นุ่มนวลยิ่งกว่า แต่กลับได้ผลลัพธ์มากกว่า!”

หวงเจี้ยหยวนกะพริบตาด้วยไม่เข้าใจ แต่มู่เจี้ยนอวี่นกลับมีปฏิกิริยาตอบรับในทันที “ใช่แล้ว พวกเราสามารถทำลายเสาค้ำยันทางจิตวิญญาณของยูเมนิตีสได้ทั้งหมดเลย”

หวงเจี้ยหยวนขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่ากลัดกลุ้มมาก “พวกคุณสองคนอย่าอ้อมพะนำอยู่เลย พูดให้เข้าใจหน่อยได้ไหม”

หลัวเฟยยิ้มน้อยๆ อธิบายให้หวงเจี้ยหยวนฟังอย่างละเอียด “พวกเรา รู้แล้วว่ายูเมนิตีสในตอนนั้นก็คือเด็กกำพร้าเหวินเจิงอวี่ในปีนั้น ที่เขากลายมาเป็นนักฆ่าอย่างตอนนี้ สาเหตุทั้งหมดก็เป็นเพราะได้รับการชักจูงและฝึกฝนมาหลายปีจากหยวนจ้อป้ง ถ้าเช่นนั้นในใจของเขา หยวนจ้อป้งก็คืออาจารย์ผู้ชี้แนะ ชี้นำทิศทางชีวิตเขา เขายังไม่เคยเกิดความสงสัยใดๆ ต่อทิศทางพวกนี้ แต่หากเขารู้ว่าเส้นทางการเป็นยูเมนิตีสของหยวนจ้อป้ง ใช้การตายของพ่อตนเองเป็นจุดเริ่มต้น อีกทั้งตัวของหยวนจ้อป้งเองก็ยังต้องการรับผิดชอบต่อการตายของพ่อเขา เช่นนั้นเขาจะมีความรู้สึกยังไง”

หวงเจี้ยหยวนตบมือขึ้นมาทันทีทันใด “ถ้าอย่างนั้นรากฐานความเชื่อมั่นของเขาก็จะเกิดการสั่นคลอน! เขาไม่เพียงแต่รู้สึกว่ายวนจ้อป้งหลอกใช้ตัวเอง แต่จะยิ่งรู้สึกว่ามันจริงแล้วหยวนจ้อป้งทำร้ายตัวเองต่างหาก! เพราะทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนการของหยวนจ้อป้ง ส่วนตัวเองก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งในแผนการ ที่เกิดขึ้นมาก็เพื่อชดเชยความผิดของ

หยวนจื่อปัง เพื่อจัดความละเอียดใจของหยวนจื่อปัง...ความรู้สึกที่เป็น ทั้งผู้บริสุทธิ์และทั้งไม่มีทางเลี่ยงแบบนั้น เมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว เขาก็จะเริ่มเคียดแค้นที่หยวนจื่อปังยึดเยียดทุกอย่างนี้ให้กับเขา รวมไปถึงตัวตน นักฆ่ายูเมนิตีสด้วย”

“เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราก็สามารถทำให้ศัตรูยอมแพ้ได้โดยไม่ต้อง ออกรบ” มู่เจี้ยนอวี่นหัวเราะว่า ช่วยหวังเจี้ยนหยวนสรูปเรื่องราว

“แนวคิดนี้ดีจริง!” หลังจากความตื่นเต้นของหวังเจี้ยนหยวนผ่านไป เขาก็หันม่ายกคอตกลงอย่างเห็นได้ชัด “เสียดายก็แต่พวกเรายังไม่รู้ว่ในที่เกิดเหตุคดี “หนึ่งสามศุนย์” ปีนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“อย่างน้อยพวกเรายังมีเบาะแส อีกอย่าง ยูเมนิตีสเองก็ตามติด เบาะแสนี้อยู่ด้วย ผมเชื่อว่าความจริงที่เหวินหงิงถูกฆ่าในปีนั้นจะต้องเปิดเผยต่อหน้าพวกเรา เปิดเผยต่อหน้ายูเมนิตีส!”

น้ำเสียงของหลัวเฟยหนักแน่นมีพลัง ทำให้เพื่อนร่วมงานอีกสองคน ของเขามั่นใจเพิ่มขึ้นมาอีกหลายส่วน ouse แล้ว มีคนที่เฉียบแหลมเช่นนี้ คอยชี้แนะให้กับทุกคน ปริศนาใดบ้างจะแก้ไม่ได้ คดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ที่ เจียบหายไปแล้วสิบแปดปี ก็ไม่ใช่จะถูกเปิดเผยขึ้นมาภายใต้การวิเคราะห์ ของเขาหรอกหรือ

จากนั้นทั้งสามคนก็เจียบกันไปครู่หนึ่ง บางที่อาจกำลังขบคิดถึงการ ถกเถียงและการวิเคราะห์เมื่อครู่ที่เพิ่งจบไป หรือบางที่อาจจะกำลังสะสม ความกล้าหาญและการตัดสินใจเพื่อใช้ในการสู้รบต่อไป แต่ว่าบรรยากาศ เช่นนี้เหมือนจะเจียบเกินไปหน่อย ดังนั้นหลังจากผ่านไปพักใหญ่ มู่-เจี้ยนอวี่นจึงท้าวออกมาอย่างอดไม่อยู่

หลัวเฟยมองเธอแล้วยิ้มน้อยๆ “ง่วงแล้วเธอ ดูท่าคุณคงไม่ชินกับ การนอนดึกสินะ”

“เวลาแบบนี้ฉันไม่ชินจริงๆแหละค่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นแบ่ปากบ่น “ตอนที่ฉันเรียนอยู่ การทำงานและการใช้ชีวิตล้วนมีกฎระเบียบ พอเข้ามาอยู่ในทีมสืบสวนคดีพิเศษของพวกคุณก็ยุ่งเหยิงไปหมด”

หลัวเฟยโบกมือ ทำท่าว่าไม่ใช่ความผิดของตัวเองอย่างชัดเจน “วันนี้

จะโทษผมไม่ได้นะ เหล่าหวงเป็นคนจัดการ”

มู่เจี้ยนอวี่นหันหน้ากลับมา ชี้หัวทอกไปที่หวงเจี้ยหย่วน “เอ๊ะ เหล่าหวง การแสดงสำคัญที่คุณว่านั่นคืออะไรกันแน่ ถึงต้องนัดพวกเรามา ดึกดื่นขนาดนี้”

คำพูดประโยคนี้ของเธอเหมือนเป็นการเตือนหวงเจี้ยหย่วน ฝ่ายหลัง มองไปยังจอมอนิเตอร์ที่อยู่บนผนัง พูดเพิ่มพากับตัวเองหนึ่งประโยค “อืม การแสดงใกล้จะเริ่มขึ้นแล้วละ”

จากหน้าจอสามารถมองเห็นได้ว่า ในบาร์ที่หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านั้น ยังว่างเปล่า ตอนนี้อกลับครึกครื้นอย่างมาก แสงนีออนหลายตาประกอบ จังหวะดนตรีหนักแน่นเปล่งแสงวูบวากกลับไปกลับมา กระตุ้นเร้านักดื่มทั้งหลายที่นั่งอยู่ในโถงใหญ่ของบาร์ เกรว้างของพวกเขาดูเต็มเตี่ยมเต็มดวง ตั้งภูตผีปีศาจ ใบหน้าร้อนผ่าวเป็นสีแดงเพราะความฮึกเหิมที่มีมากเกินไป

“กิจการของคุณไม่เลวเลยนี่นา” มู่เจี้ยนอวี่นเอ่ยปากชมหนึ่งคำ

“วันนี้เป็นวันมีการแสดง สมาชิกส่วนใหญ่ล้วนมากัน” หวงเจี้ยหย่วน พูดพร้อมไคร่ครวญ “น่าจะประมาณสองสามร้อยคนนะ”

หลิวเฟยรีบพูดต่อทันที “จนถึงตอนนี้ยังมีแค่สองร้อยสามสิบเจ็ด คน”

“หืม” หวงเจี้ยหย่วนหันหน้ามามองหลิวเฟยอย่างตะลึง “คุณรู้ได้ ยังไง”

“นับเอา” หลิวเฟยยกไหล่ ราวกับจะบอกว่าอีกฝ่ายตกใจเกินเหตุ “ในเมื่อคุณติดตั้งกล้องวงจรปิดที่ทางเข้า นี่จึงเป็นงานที่ง่ายมาก เห็นไหม ตอนนี้มีคนเข้ามาอีกสองคน แบบนี้ก็เท่ากับว่าทั้งหมดมีสองร้อยสามสิบเก้า คนแล้ว ซึ่งในนั้นมีเพศชายหนึ่งร้อยเก้าสิบเจ็ดคน เพศหญิงสี่สิบสองคน”

จริงอยู่ หากนั่งจ้องไปที่จอมอนิเตอร์นั้นตลอดลาก็ คิดจะนับ จำนวนนักดื่มที่เข้ามาด้านในบางที่อาจไม่ใช่เรื่องยาก แต่หวงเจี้ยหย่วนและ มู่เจี้ยนอวี่นสบตากันหนึ่งครั้ง ยังคงมีความรู้สึกไม่อยากจะเชื่ออยู่ดี

“เมื่อครู่ที่คุณถกเถียงเรื่องคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ อยู่กับพวกเราตลอด

เวลา ฉันไม่เห็นว่าคุณจะไปทำหน้าที่จอมอนิเตอร์เลย คุณนับได้ยังไง” มู่เจี้ยนอวี่นเบิกตากว้างถาม หลังจากหยุดพักไปครู่ใหญ่ เธอก็ถามเสริมขึ้นมาอีกหนึ่งข้อ “อีกอย่าง คุณนับไปทำไม มีความหมายอะไรเธอ”

“ไม่จำเป็นต้องจ้องมองตลอดเวลา แค่ให้ความสนใจก็พอแล้ว ส่วนเรื่องความหมาย ก็ไม่มีความหมายอะไรหรอก เพียงแต่เป็นความเคยชินอย่างหนึ่งเท่านั้น บางทีอาจพูดได้ว่าเป็นการฝึกฝนอย่างหนึ่ง หากพวกคุณฝึกนิสัยแบบนี้เป็นประจำ ก็จะทำให้เรื่องแบบนี้มองแล้วเหมือนยาก แต่พอทำแล้วกลับง่ายมาก อีกอย่าง ข้อมูลที่มองดูแล้วไร้ซึ่งประโยชน์ใดๆ เหล่านั้นก็มักจะปรากฏความหมายที่สำคัญอย่างมากเมื่อถึงเวลาสำคัญ” หลัวเฟยอิชิบายเนิบนาบ เหมือนว่าสำหรับเขาแล้วนี่เป็นเรื่องที่ปกติธรรมดา

“เป็นนิสัยที่ประหลาดจริงๆ” หวงเจี๋ยหย่วนส่ายหัวบ่นเพิ่มพ้ำ มู่เจี้ยนอวี่นกลับยิ้ม เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง

นี่เป็นนิสัยอย่างหนึ่งอย่างแท้จริง นิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของชายคนนี้ ก็เหมือนกับเวลาที่หายไปสองนาทีก่อนปีนั้น นอกจากชายคนหนึ่งที่สังเกตทุกรายละเอียดในชีวิตทุกเวลานาทีแล้ว ยังจะมีใครจับรายละเอียดเล็กน้อยไม่ปล่อยแบบนี้อีก

และเรื่องจริงก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า รายละเอียดเล็กน้อยเช่นนี้แหละที่ตัดสินแพ้ชนะการแข่งขันทางสติปัญญาระหว่างหลัวเฟยกับหยวนจื่อปิงในครั้งนั้น ปัจจัยที่มองดูแล้วเป็นเรื่องบังเอิญมาก แต่ความบังเอิญนี้ก็กลับเกิดขึ้นมาได้จากการสะสมที่แน่นอนเป็นพันเป็นหมื่นครั้ง

“อาละ เลิกพูดถึงนิสัยความเคยชินของหลัวเฟยเถอะ” มู่เจี้ยนอวี่นมองหวงเจี๋ยหย่วน “รีบพูดถึงการแสดงของคุณดีกว่า มันคืออะไรกันแน่”

หวงเจี๋ยหย่วนยังคงไม่ตอบคำถามตามตรง เขามองเวลา “อืม ตอนนีดีหนึ่งยี่สิบนาที ยังเหลืออีกสี่สิบนาทีการแสดงถึงจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ยังปูพื้นฐานกัน”

“ปูพื้นฐาน” มู่เจี้ยนอวี่นเผยสีหน้าไม่เข้าใจ อีกฝ่ายกลับยิ่งทำให้ดูซับซ้อนเข้าไปใหญ่

“ใช่แล้ว ไม่อย่างนั้นพวกคุณคงยากที่จะเข้าใจความหมายของการแสดงนี้” หวงเจี๋ยหยวนหน้าหนึ่ง และกลายเป็นเครื่องขีมิอย่างถึงที่สุด “ปัญหาต่อไปที่ผมจะพูดกับพวกคุณ จริงๆ แล้วก็คือสิ่งที่พวกคุณสนใจ ดังนั้นผมถึงได้นัดมาที่นี่”

